

med et fast beløb for hver enkelt institution, foreslås det, at de private institutioner, der allerede efter de gældende regler skal være selvejende, indgår blandt de andre institutioner på den måde, at amtsrådet kan indgå overenskomst med dem. Det forudsættes herved, at betalingen efter overenskomsten skal finansieres efter samme regler som driftsudgifter vedrørende amtskommunens egne forsorghjem. Denne ordning er i overensstemmelse med et forslag fra en arbejdsgruppe vedrørende forsorghjem og de private institutioner for hjemløse m. fl., der har afgivet redegørelse til socialministeren i juni 1972.

Forslaget om at medtage herbergerne under fælles regler for institutioner for hjemløse m. fl. indebærer, at loven af 7. april 1936 om tilsyn med herberger, arbejdshjem m. v. kan ophæves ved bilstandslovens gennemførelse.

Til § 106.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den ordning, der foreslås for alle de øvrige typer af institutioner, som omfattes af bilstandsloven.

Til § 107.

Tilsynsbestemmelsen er i overensstemmelse med de gældende regler i forsorgsloven og svarer i øvrigt til, hvad der er foreslået i socialreformkommissionens 2. betænkning.

Til § 108.

Der er med hjemmel i forsorgslovens § 7, stk. 3, oprettet et såkaldt konsulenthold, der oprindeligt udelukkende var rådgivende for de egentlige forsorghjem, men senere har udstrakt sin virksomhed til de fleste af de institutioner, der modtager tilskud efter forsorgslovens § 8, stk. 4. Der er så gode erfaringer med hensyn til det arbejde, der udføres af konsulentholdet, at det må anses for ønskeligt, at bestemmelse om dets virksomhed optages i selve lovforslagets tekst. Konsulentholdet har hidtil arbejdet med direkte tilknytning til socialministeriet, men det må anses for naturligt, at dets fremtidige virksomhed kommer til at foregå i samarbejde med socialstyrelsen.

Til § 109.

Efter de nugældende regler kan den enkelte selv henvende sig om optagelse på forsorghjem og lignende institutioner. I det reglement for forsorghjem, der er godkendt af socialministeriet, er det udtrykkeligt angivet, at det er forsorghjemmets daglige ledelse, der afgør, om optagelse kan finde sted, og at afgørelsen kan indbringes for amtskommunens social- og sundhedsudvalg. Denne ordning af optagelsesspørgsmålet, der må anses for at være i overensstemmelse med livsvanerne hos det klientel,

der overvejende benytter disse institutioner, foreslås opretholdt. Samtidig foreslås der dog indført en regel om, at der skal indhentes en udtalelse fra amtskommunens socialcenter, hvis der kan være tvivl om anbringelsens hensigtsmæssighed. Endvidere foreslås amtsankenævnet som ankeinstans i stedet for amtskommunens social- og sundhedsudvalg, idet dette harmonerer bedre med den almindelige ankeordning efter lovforslaget.

Herudover foreslås indsat en bestemmelse om, at der ved en optagelse, der ikke er ganske kortvarig, iværksættes samarbejde med det sociale udvalg i opholdskommunen. Der lægges herved vægt på, at henvendelse til forsorghjemmet kan være et symptom på, at navnlig pågældendes ægtefælle og børn befinder sig i en situation, der kan give det sociale udvalg grundlag for at træde til med støtteforanstaltninger. Samarbejdet med det sociale udvalg kan eventuelt etableres af konsulentholdet, som efter de regler, der er givet i reglementet for forsorghjem, modtager anmeldelse om enhver optagelse.

Til § 110.

En undersøgelse, som konsulentholdet har foretaget i januar 1972, viser, at ca. 30 pct. af det klientel, der søger optagelse på forsorghjem og tilsvarende institutioner, har invalide- eller folkepension. Regler for, hvordan der under opholdet skal forholdes med pensionen, findes på nuværende tidspunkt i reglementet for forsorghjem, der samtidig giver regler om arbejdsvederlag og udbetaling af lomme penge. Ordningen går i store træk ud på, at pensionister betaler for opholdet med deres pension, sådan at de alene får rådighed over et beløb svarende til beløbet til personlige fornødenheder for pensionister i plejehjem.

I den foreslåede bestemmelse gengives reglerne fra reglementet i forenklet skikkelse. Pensionister betaler herefter med den del af pensionen, der overstiger beløbet til personlige fornødenheder for pensionister i plejehjem. Det bemærkes i denne forbindelse, at der ved ændring af omsorgsloven fra 1. oktober 1972 er indført en betydelig forhøjelse af beløbet til personlige fornødenheder for visse grupper af yngre invalidepensionister i plejehjem, men at det næppe kan være rimeligt, at personer i forsorghjem, der ikke i samme grad som disse yngre invalidepensionister skal have kompensation for de psykiske ulemper ved en meget betydelig invaliditet, skal have rådighed over et tilsvarende beløb. I henvisningen til reglerne for betaling i plejehjem ligger i øvrigt, at de pågældende kan have indtægter ved personligt arbejde i eller uden for institutionen på op til det dobbelte af beløbet til personlige fornødenheder,